

Kopie
Afgeleverd aan: mr.
Vrij van griffierecht - art 280,2° W Reg.

Arrestnummer C/1720 /2021
Repertoriumnummer 2021/4641
Datum van uitspraak 8 december 2021
Rolnummer 2021/CO/499
Notitienummer parket-generaal

Mededeelbaar aan de
ontvanger

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002436555-0001-0013-01-01-1

Inzake

2275

rijksregisternummer

geboren te) op

wonende te),

van Belgische nationaliteit

storting borgsom in gevolge rechtstreekse dagvaarding (– 19 oktober
2020 – 125,00 euro)

rechtstreeks dagende partij – oorspronkelijke beklagde

in persoon aanwezig en bijgestaan door mr.
provincie

advocaat bij de balie

tegen

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMSE GEWEST

bevoegd voor de provincie Antwerpen

met kantoren te 2018 ANTWERPEN, Lange Kievitstraat 111-113/55

rechtstreeks gedaagde partij – oorspronkelijke eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. , advocaat bij de balie provincie

en inzake Het OPENBAAR MINISTERIE

1. Procedurele voorgaanden

1. Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer 1C op 27 juni 2011 werd onder meer als volgt beslist over de herstellvordering.

PAGE 01-00002436555-0002-0013-01-01-4

...

Beveelt dat het onroerend goed, gelegen te een andere bestemming moet gegeven worden volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij de woning moet gesloopt worden, tenzij de sloop verboden is op grond van de wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, binnen een termijn van één jaar te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis en onder verbeuring van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in het niet nakomen van de hiervoor bevolen aanpassing.

...

2. Bij exploit van 11 maart 2020 dagvaardde de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie voor een vordering overeenkomstig artikel 1385quinquies Gerechtelijk Wetboek voor de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, teneinde voor recht te horen zeggen dat de bij vonnis van 27 juni 2011 bevolen dwangsommen van 150 euro per dag vertraging zouden worden opgeheven, minstens te horen zeggen voor recht dat deze dwangsommen slechts verbeurd zouden kunnen worden verklaard voor maximaal een jaar.

3. Bij vonnis van 22 maart 2021, op tegenspraak geweest, door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

...

De rechtbank verklaart de vordering van ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond als volgt:

De rechtbank zegt voor recht dat de bij vonnis van 27 juni 2011 bevolen dwangsommen van 150 euro per dag vertraging in het bevolene slechts zijn begonnen lopen op 30 oktober 2014, gelet op de onmogelijkheid die in hoofde van bestond voor de periode van 13 juli 2012 tot en met 29 oktober 2014.

De rechtbank veroordeelt tot betaling van de gerechtskosten die worden begroot als volgt:

- *kosten dagvaarding:* 185,97 euro
- *rolrecht:* 165,00 euro

Wijst meergevorderde af

Zegt voor recht dat de borgsom van 125,00 euro, betaald door overeenkomstig artikel 108 van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, dient te worden teruggestort.

4. Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 22 maart 2021 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 14 april 2021 door de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest, bevoegd voor de provincie _____ tegen alle beschikkingen,
- op 19 april 2021 door _____ tegen alle beschikkingen.

5. Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 14 april 2021 door de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest, bevoegd voor de provincie _____ ,
- op 19 april 2021 door _____

2. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 13 oktober 2021.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn advies,
- de rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie _____ in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde _____ in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door hemzelf en door zijn raadsman, voornoemd

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

3.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie en van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn nauwkeurig.

4. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie en van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

3.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 3.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de beoordeling van de gedeeltelijk gegrond verklaarde vordering van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde overeenkomstig artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek

4. Beoordeling

1. De rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde vraagt in hoofdorde om het bestreden vonnis te bevestigen in zoverre de eerste rechter de onmogelijkheid voor hem om het herstel uit te voeren voor de periode van 13 juli 2012 tot en met 29 oktober 2014 heeft erkend en voor recht te verklaren dat voor de laatste datum geen dwangsommen zijn beginnen lopen maar het bestreden vonnis ook te hervormen in zoverre die onmogelijkheid na 29 oktober 2014 niet werd aanvaard en derhalve voor recht te verklaren dat de bij vonnis van 27 juni 2011 bevolen veroordeling tot betaling van dwangsommen aan 150 euro per dag vertraging wordt opgeheven, minstens te horen zeggen voor recht dat deze dwangsommen slechts verbeurd kunnen worden verklaard voor maximaal een jaar, en alleszins niet meer vanaf 1 januari 2021.

In ondergeschikte orde vraagt de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

De rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie vordert dan weer dat het bestreden vonnis zou worden hervormd in zoverre het de onmogelijkheid aanvaardde voor de periode van 13 juli 2012 tot en met 29 oktober 2014. Voor het overige mag het bestreden vonnis worden bevestigd.

Het hof is om hierna volgende overwegingen van oordeel dat het hoger beroep van de rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest, bevoegd voor de provincie gegrond is en het hoger beroep van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde ongegrond, waardoor het bestreden vonnis dient hervormd in die zin dat de oorspronkelijke vordering overeenkomstig artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek ingesteld door de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde volledig wordt afgewezen

2. Artikel 1385*quinquies* Ger.W. bepaalt dat de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, op vordering van de veroordeelde de dwangsom kan opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de rechter haar niet opheffen of verminderen

Enkel wanneer de rechter vaststelt dat de schuldenaar van een dwangsom onmogelijk aan zijn hoofdveroordeling kan voldoen, kan hij die schuldenaar gedeeltelijk of volledig vrijstellen van de betaling van de dwangsom. Het begrip “onmogelijkheid” zoals bedoeld in artikel 1385*quinquies* Ger.W. is hier dus van doorslaggevend belang en dit begrip krijgt in de cassatierechtspraak een specifieke invulling waar het hof zich bij aansluit. Zo is er van “onmogelijkheid” om aan de hoofdveroordeling te voldoen als bedoeld in artikel 1385*quinquies* Ger.W. sprake indien zich een situatie voordoet waarin de dwangsom zijn zin als dwangmiddel verliest, dit wil zeggen als geldelijke prikkel om nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren. Dit is het geval indien het onredelijk zou zijn om van de veroordeelde meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan hij heeft betracht (zie o.a. Cass. 12 mei 2016, AR C 14 0032.N). De door artikel 1385*quinquies* Ger.W. bedoelde onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen is dus geen absolute, maar wel een relatieve onmogelijkheid die moet worden afgemeten volgens de maatstaf van wat redelijkerwijze onmogelijk is (zie o.a. Cass. 12 mei 2015, AR P.14.0493.N).

De onmogelijkheid bedoeld in artikel 1385*quinquies* Ger.W. is tenslotte die waarvan de rechter niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de hoofdveroordeling uitspreekt en de dwangsom beveelt, ofwel omdat zij pas gebleken is na de uitspraak van die beslissing, ofwel omdat zij aan de rechter niet ter kennis werd gebracht vooraleer hij uitspraak deed (zie o.a. Cass. 2 december 2011, AR C.10.0561.F). In die zin begrepen verliest de dwangsom iedere zin als prikkel om de nakoming van de hoofdveroordeling te verzekeren wanneer na de uitspraak van de dwangsomrechter komt vast te staan dat de voldoening van de hoofdveroordeling reeds voordien onmogelijk was en strekt zij enkel tot bestraffing van de schuldenaar (zie o.a. Cass 21 maart 2011, AR C 10 0631 N).

3. De rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde meent vooreerst dat er voor hem een “juridische” of “putatieve” onmogelijkheid bestond om aan het opgelegde herstel te voldoen omdat hij er van uit zou zijn (mogen) gaan dat reeds aan dat herstel was voldaan door een afgeleverd conformiteitsattest van 22 oktober 2010.

Het hof wijst er vooreerst op dat vanaf de invoering van de herstellvordering in 2006 tot 1 januari 2021 (zie hierna) de decreetgever met het opleggen van het herstel van de gebreken in de Vlaamse Wooncode streefde naar een integraal herstel, d w z dat na het uitvoeren van de werken er bijgevolg geen gebreken meer mochten overblijven of “0 strafpunten”, hetgeen niet (enkel) kon blijken uit een afgeleverd (administratief) conformiteitsattest aangezien daaraan minder strenge eisen waren verbonden. Los daarvan mocht de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde echter ook niet van het tegendeel uitgaan. Wat dit laatste betreft stelt het hof vast dat de eerste rechter bij de beoordeling is uitgegaan van een foute feitelijke aanname, namelijk dat niet reeds tijdens de procedure voor de correctionele rechtbank het argument van het conformiteitsattest van 22 oktober 2010 was opgeworpen.

Het oorspronkelijke strafdossier werd echter inmiddels door het Openbaar Ministerie gevoegd en daaruit blijkt dat het conformiteitsattest van 22 oktober 2010, waarop de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde zich ook in het kader van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek beroept, reeds bij conclusie van 20 juni 2011 werd neergelegd als stavingstuk en ook in conclusie als ontlastend element werd opgeworpen

De rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde houdt vandaag voor dat de veroordelende rechter in het vonnis van 27 juni 2011 geen rekening zou hebben gehouden met dit neergelegde conformiteitsattest omdat dat vonnis er geen melding van maakt. Het hof wijst er echter op dat de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde, die in dit vonnis van 27 juni 2011 tot het herstel onder dwangsom werd veroordeeld, daartegen geen hoger beroep aantekende en dus in deze veroordeling heeft berust. Het komt het hof niet toe om nog te oordelen over de vraag of de veroordelende rechter al dan niet rekening heeft gehouden met de tijdens die procedure neergelegde stavingstukken en rekening houdend met de vaststelling dat dit stuk aan deze rechter werd voorgelegd moet ervan worden uitgegaan dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden.

Onder deze omstandigheden kan de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde zich ook niet beroepen op een voorgehouden “juridische” of “putatieve” onmogelijkheid omdat hij er ten onrechte zou zijn van uitgegaan dat hij reeds aan de veroordeling had voldaan. Integendeel had het gegeven dat hij, ondanks het als stavingstuk neergelegde conformiteitsattest, toch werd veroordeeld tot het herstel onder dwangsom hem duidelijk moeten maken dat de herstellvordering - ook volgens de veroordelende strafrechter - nog niet zonder voorwerp was geworden.

Dit had hem nog meer duidelijk moeten zijn door de betekening van het veroordelend vonnis door de Wooninspecteur op 6 oktober 2011. Bovendien werd ook na deze laatste datum geen melding van herstel gedaan door de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde

Het is daarom ook volledig ten onrechte dat de eerste rechter een onmogelijkheid in de zin van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek heeft aangenomen voor de periode van 13 juli 2012 tot en met 29 oktober 2014, om reden dat de Wooninspecteur pas op 30 oktober 2014 aan de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde zou hebben verduidelijkt dat enkel een integraal herstel volstond om aan de herstellvordering te voldoen. Rekening houdend met de overwegingen in voorgaande alinea's had dit voor de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde naar het oordeel van het hof immers reeds van meet af aan duidelijk moeten zijn

Het feit dat de decreetgever ervoor heeft gekozen om vanaf 1 januari 2021 de wettelijke regeling voor de herstellvordering te wijzigen in die zin dat deze vordering er thans enkel nog toe strekt de woning of het pand dat het gebouw met de aanwezige woningen omvat, conform te maken en de overbewoning te beëindigen - een herstellvordering of veroordeling tot herstel is sinds 1 januari 2021 uitgevoerd ook indien de woning nog gebreken van categorie I heeft (max zes) of bij gewone overschrijdingen van de bezettingsnorm - zoals opgeworpen door de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde en de daarmee gepaard gaande vraag of de herstellvordering om die reden sinds 1 januari 2021 zonder voorwerp was geworden is een uitvoeringsschil dat zal moeten worden beslecht in de tussen partijen lopende procedure voor de beslagrechter maar niet tot de bevoegdheid behoort van de dwangsomrechter die is gevat op basis van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek

4. Waar de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde zich in tweede orde beroept op een (tijdelijke) onmogelijkheid gelet op het feit dat hij in de periode 2010-2019 ook andere panden diende te renoveren en hij niet veel middelen zou hebben gehad om al de renovatiewerken zelf met medewerking van zijn zonen uit te voeren, waardoor die werken jarenlang hebben aangesleept, wijst het hof er op dat een financiële onmogelijkheid op zich geen onmogelijkheid uitmaakt in de zin van artikel 1385*quinquies* Ger.W. zonder dat is aangetoond dat alle redelijke inspanningen werden ondernomen om aan deze verplichtingen te voldoen. Er worden daarentegen geen stukken voorgelegd die een financiële onmogelijkheid zouden kunnen staven.

Dat de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde er klaarblijkelijk heeft voor gekozen om eigenaar te willen blijven van diverse (verplicht te renoveren) panden en hierin een eigen volgorde heeft bepaald toont alleszins niet aan dat hij niet over de nodige middelen zou hebben beschikt om tijdig aan de herstellvordering te voldoen.

5. Het hof volgt de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde evenmin waar hij voorhoudt dat de dwangsom in dit geval zijn zin als dwangmiddel zou hebben verloren omdat de handelingen of gedragingen waaraan de dwangsom zijn gekoppeld een eerder beperkte maatschappelijke impact zouden hebben en het bedrag van de verbeurde dwangsommen ruim de waarde van de eigendom waarop de veroordeling betrekking heeft overschrijdt. Vooreerst is ook dit laatste een loutere bewering die verder niet wordt gestaafd. Bovendien verliest de dwangsom zijn nut als geldelijke prikkel om de nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren niet doordat deze hoog zou oplopen of doordat de handelingen of gedragingen waaraan de dwangsom zijn gekoppeld een eerder beperkte maatschappelijke impact zouden hebben. Integendeel blijkt uit het dossier voldoende dat de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde

het hem opgelegde herstel niet ernstig nam en er zelfs ten onrechte eigengereid van uitging dat hij geen herstelmaatregelen meer moest treffen, zodat zonder de opgelegde dwangsom al helemaal geen actie van hem kon worden verwacht. Het nut van de lopende dwangsommen als geldelijke prikkel blijkt bovendien ook uit het feit dat ter terechtzitting voor het hof door de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde werd beweerd dat recent wel een melding van herstel werd gedaan, hetgeen werd bevestigd door de Wooninspecteur.

6. Tenslotte vraagt de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde aan het hof ondergeschikt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: schendt artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek artikel 16 Grondwet juncto artikel 1 van het Eerste Aanvullende Protocol bij het EVRM in de lezing dat deze bepaling aan de rechter niet zou toelaten een opgelegde dwangsom te verminderen wanneer het totaal van de reeds verbeurde dwangsommen in geen enkele redelijke verhouding meer staat tot de waarde van de hoofdveroordeling en wanneer het bedrag van de verbeurde dwangsommen de waarde overstijgt van het onroerend goed waarop de hoofdveroordeling betrekking heeft, zodat er in feite sprake is van onteigening, zonder echter dat daarvoor de wettelijke voorwaarden vervuld zijn. Zoals reeds gesteld is de bewering dat de totaalsom aan verbeurd verklaarde dwangsommen inmiddels de waarde van het onroerend goed zou overstijgen een loutere bewering van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklagde die verder niet wordt gestaafd.

Bovendien wijst het hof er op dat de mogelijkheid die aan de dwangsomrechter op basis van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek wordt gegeven om de dwangsommen op te heffen, de looptijd ervan op te schorten of te verminderen beperkt is tot de hypothese van een blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Zoals hierboven werd gemotiveerd is aan die voorwaarde niet voldaan en kunnen de in de voorgestelde prejudiciële vraag voorgehouden omstandigheden, zelfs indien bewezen, op zich de dwangsom niet zijn nut als geldelijke prikkel om de nakoming van een veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren ontnemen. Artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek schendt artikel 16 Grondwet juncto artikel 1 van het Eerste Aanvullende Protocol bij het EVRM daarom klaarblijkelijk niet en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag is daarom ook niet onontbeerlijk om uitspraak te doen (artikel 26, §2 Bijzondere Wet Grondwettelijk Hof).

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen.

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 182, 183, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3 en 7 van het Strafwetboek
- 1385*quinquies* van het Gerechtelijk Wetboek

6. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Verklaart het hoger beroep van de rechtstreeks gedaagde partij/oorspronkelijke eiser tot herstel de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest gegrond en het hoger beroep van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde ongegrond;

Wijzigt het bestreden vonnis derhalve als volgt:

Wijst de vordering ex artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde zoals ingesteld bij exploit van 11 maart 2020 af als ongegrond,

Veroordeelt de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde tot de kosten van deze procedure in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 175,30 euro;

Laat de kosten van de rechtstreekse dagvaarding ten laste van de rechtstreeks dagende partij/oorspronkelijke beklaagde

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit.

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

en in openbare terechtzitting van **8 december 2021**

uitgesproken door _____, Kamervoorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier

┌ PAGE 01-00002436555-0013-0013-01-01-4 ┐

